

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2CdoPr/4/2024
Identifikačné číslo spisu:	8721200537
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8721200537.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jozefa Zlochu a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobkyne A. E., narodenej B. zastúpenej advokátkou JUDr. Jankou Vášiľovou, Humenné, Kudlovská 1, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00151866, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava III (teraz Mestský súd Bratislava IV) pod sp. zn. 24Cpr/15/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave 25. októbra 2023 sp. zn. 6CoPr/7/2022-181, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „okresný súd" alebo „súd prvej inštancie") rozsudkom z 27. mája 2022 sp. zn. 24Cpr/15/2021-153 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu" alebo „rozsudok súdu prvej inštancie") žalobu v celom rozsahu zamietol (prvá výroková veta); žalovanému náhradu trov konania nepriznal (druhá výroková veta).

1.1. Okresný súd konal o žalobe žalobkyne, ktorá sa domáhala určenia, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru jej daná listom žalovaného zo 6. októbra 2010 je neplatná, a že štátnozamestnanecký pomer trvá. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že u žalovaného je zamestnaná od 1. júla 2002, kedy bola rozhodnutím vedúceho služobného úradu Katastrálneho úradu v Prešove vymenovaná do funkcie hlavný referent - Správa katastra N., v dočasnej službe; do stálej štátnej služby bola vymenovaná 16. decembra 2002. Naposledy bol jej služobný pomer upravený dodatkom k služobnej zmluve z 24. februára 2014; jej služobným úradom bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „MV SR") s pravidelnými miestom vykonávania štátnej služby na katastrálnom odbore Okresného úradu Snina; 1. júna 2017 bola žalobkyni oznámená zmena obsahu služobnej zmluvy. Štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u žalovaného skončil dňa 31. decembra 2020 výpoveďou žalovaného zo 06. októbra 2020. Žalovaný pritom vo výpovedi uviedol, že písomným rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky formou organizačného opatrenia číslo 16 z 13. septembra 2019

došlo s účinnosťou od 1. decembra 2019 k organizačným a systematickým zmenám zloženia a počtu štátnozamestnaneckých miest na Okresnom úrade Snina; na základe týchto skutočností sa od 01. decembra 2019 zrušilo štátnozamestnanecké miesto žalobkyne vo funkcii hlavný referent, platová trieda 2 na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam katastrálneho odboru Okresného úradu Snina, na ktorom žalobkyňa vykonávala štátnu službu. Žalobkyňa v žalobe popísala stav existujúci pred organizačnou zmenou; na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam existovali 4 štátnozamestnanecké miesta vo funkcii hlavný referent, tzv. zapisovateľky, so zaradením do druhej platovej triedy a jedno štátnozamestnanecké miesto vo funkcii hlavný referent v platovej triede 2 bolo na podateľni. Oficiálna porada o zamýšľanej organizačnej zmene sa neuskutočnila, zamestnanci boli o organizačnej zmene informovaní len neoficiálne pri pohovore s vedúcou oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam. Bolo im oznámené, že žiadnej zo zapisovateľiek nehrozí výpoveď. Organizačná zmena sa mala dotknúť hlavne oddelenia technického, dokumentácie a poskytovania informácií katastrálneho odboru a štátnozamestnanecké miesta vo funkcii hlavného referenta na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam sa zmenia na funkciu radca so zaradením do vyššej platovej triedy. Bolo prerokované možné zaradenie S.. H. pracujúcej v tom čase na technickom oddelení a ktoré štátnozamestnanecké miesto malo byť organizačnou zmenou zrušené. Po intervencii S. bolo žalobkyni oznámené, že v zmysle rozhodnutia štatutárneho zástupcu bude preložená na miesto, ktoré sa má vytvoriť v podateľni číslo 2 na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam a na jej miesto v rámci organizačného opatrenia má nastúpiť S.. H. Žalobkyňa poukázala na to, že S.. H. je členkou politickej strany Smer, ktorej členom bol aj bývalý štatutárny zástupca žalovaného F.. I.. Žalobkyňa tiež poukázala na osobné pohovory konané dňa 25. októbra 2019 a 05. októbra 2020, týkajúce sa ponuky vhodných štátnozamestnaneckých miest; ponúkané miesta žalobkyňa odmietla prijať; nesúhlasila s trvalým preložením v služobnom úrade a so služobným úradom sa nedohodla inak. Z uvedeného dôvodu služobný úrad skončil štátnozamestnanecký pomer výpoveďou podľa § 71 ods. 1 písm. b) spojení s § 73, z dôvodu uvedeného v § 75 ods. 1 písm. b) zákona číslo 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 55/2017 Z. z.“ alebo „Zákon o štátnej službe“). Po daní výpovede žalobkyňa listom z 08. októbra 2020 namietala neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou a trvala na ďalšom zamestnávaní; toho istého dňa požiadala prešetrovaciú komisiu generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o prešetrovanie výpovede postupom podľa § 90 zákona č. 55/2017 Z. z.; prešetrovanie výpovede bolo skončené so záverom, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru je v súlade so zákonom.

1.1.1. Žalobkyňa považovala výpoveď danú jej žalovaným dňa 06. októbra 2020 za neplatnú z dôvodu, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Tvrdila pritom, že po prijatí organizačnej zmeny miesto žalobkyne ID B. vo funkcii hlavný referent v platovej triede 2 bolo zrušené a presystematizované na novovytvorené miesto radca so zaradením do tretej platovej triedy s inou najnáročnejšou činnosťou. Zrušené miesto S.. H. ID XXXXX vo funkcii hlavný referent v druhej platovej triede na oddelení technickom, dokumentácie a poskytovania informácií bolo od 01. decembra 2019 zrušené a pod tým istým číslom od 01. decembra 2019 bolo účelovo novovytvorené miesto na tej istej funkcii hlavný referent v platovej triede 2 na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam. Pre žalobkyňu bolo zrejmé, že miesto ID XXXXX, na ktorom vykonávala štátnu službu S.. H., bolo zrušené bez akejkoľvek náhrady; na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam sa zmena vyznačila tak, že zrušené miesto ID XXXXX sa novo vytvára vo funkcii hlavný referent druhej platovej triedy a následne sa systematizuje na funkciu samostatný radca vo štvrtej platovej triede. Z uvedeného pre žalobkyňu vyplynulo, že organizačná zmena v zmysle tabuľky zmien, ktoré mali byť prijaté na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam s účinnosťou od 01. decembra 2019, nekorešponduje so stavom v štruktúre miest od 01. decembra 2019. Ide o zmätočne spracovanú organizačnú zmenu, ktorá nedáva jasnú odpoveď, ktoré miesta mali byť organizačnou zmenou skutočne dotknuté. Sú tak dôvodné pochybnosti o ich hodnovernosti, či táto nebola vytvorená dodatočne v súvislosti so sťažnosťou žalobkyne pred daním výpovede tak, aby sa zakryla faktická notoricky známa skutočnosť, že S.. H. svojím vplyvom v skutočnosti obsadila štátnozamestnanecké miesto žalobkyne. Tento postup žalobkyňa považovala za nezákonný, rozporný s § 24 písm. b) zákona č. 55/2017 Z. z..

1.1.2. K S.. H. žalobkyňa uviedla, že táto na technickom oddelení vykonávala úplne iné odborné činnosti nesúvisiace s odbornými činnosťami na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam. Z uvedeného dôvodu je vylúčené, aby v takomto prípade išlo organizačnú zmenu podľa § 24 písm. b) zákona č. 55/2017 Z.

z.. Žalovaný napokon účelovo a nepravdivo tvrdil, že žalobkyni ponúkol novovytvorené štátnozamestnanecké miesto ID XXXXX, ktoré bolo presystematizované z funkcie hlavného referenta v platovej triede 2 do funkcie radca v platovej triede 3. Posúdenie skutkovej otázky, či žalobkyňa odmietla ponuku na obsadenie miesta ID XXXXX považovala žalobkyňa za zásadné, a to z dôvodu, že má rozhodujúci význam pre posúdenie splnenia hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede. Právne významná je skutočnosť, že organizačným opatrením číslo 16/2019 z 13. septembra 2019 vykonaná organizačná zmena spočívala v zrušení miesta žalobkyne ID XXXXX vo funkcii hlavného referenta a vo vytvorení nového miesta ID XXXXX s inou najnáročnejšou činnosťou v tretej platovej triede vo funkcii radca na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam. V dôsledku organizačnej zmeny vykonanej na základe organizačného opatrenia číslo 16/2019 sa žalobkyňa nestala pre žalovaného nadbytočnou. Výpoveď zo strany žalovaného tak spočíva len v osobe žalobkyne. Z uvedeného dôvodu výpoveď zo 06. októbra 2020 podľa § 71 ods. 1 písm. b) zákona č. 55/2017 Z. z. je z dôvodu uvedeného v § 75 ods. 1 písm. b) neplatná. Žalovaný nemal právny dôvod pre iný postup v porovnaní s ostatnými štátnymi zamestnancami, ktorí vykonávali činnosť „zapisovateľiek“ na oddelení práv k nehnuteľnostiam, a teda na predloženie ponuky s trvalým preložením na novovytvorené miesto vo funkcii radca na katastrálnom odbore, avšak do podateľne.

1.1.3. Žalobkyňa v spore pred súdom prvej inštancie uzavrela, že konanie žalovaného pred daním výpovede predstavuje aj šikanózný výkon práva, keď žalovaný konal v rozpore s dobrými mravmi hlavne tým, že žalobkyni účelovo predkladal písomný súhlas s trvalým preložením na neurčito špecifikované štátnozamestnanecké miesto bez charakteristiky minimálne ďalšej najnáročnejšej činnosti, ktoré umožňovalo zameniteľnosť s iným miestom vo funkcii radca v tretej platovej triede na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam. Konaním žalovaného podľa názoru žalobkyne došlo k porušeniu zásady zákonnosti obsiahnutej v článku 2, zásady stability v článku 8 a zásady rovnakého zaobchádzania v článku 9 zákona č. 55/2017 Z. z..

1.2. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Pokiaľ ide o organizačnú zmenu uviedol, že táto sa uskutočnila v súvislosti s písomným rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky formou organizačného opatrenia ministra vnútra Slovenskej republiky na zabezpečenie optimalizácie na okresných úradoch číslo 16 z 13. septembra 2019. S účinnosťou od 01. decembra 2019 došlo k zmenám zloženia a počtu štátnozamestnaneckých miest na okresných úradoch; cieľom optimalizácie bolo zjednotenie štátnozamestnaneckých miest a funkcií štátnych zamestnancov na okresných úradoch v rámci Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. S účinnosťou od 01. decembra 2019 tak došlo ku zrušeniu všetkých štátnozamestnaneckých miest na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam katastrálneho odboru a vytvoreniu nových štátnozamestnaneckých miest s inou najnáročnejšou činnosťou, ďalšou činnosťou, bližšie určenou najnáročnejšou činnosťou a bližšie určenou ďalšou činnosťou. S účinnosťou od 01. decembra 2019 sa zrušilo štátnozamestnanecké miesto ID B., na ktorom bola žalobkyňa zaradená a vytvorilo sa nové štátnozamestnanecké miesto ID B. vo funkcii radca, platová trieda 3 s inou najnáročnejšou činnosťou, ďalšou činnosťou, bližšie určenou najnáročnejšou činnosťou a bližšie určenou ďalšou činnosťou. S organizačným opatrením bola žalobkyňa oboznámená na osobnom pohovore dňa 25. októbra 2019; bolo jej ponúknuté novovytvorené štátnozamestnanecké miesto vo vyššej platovej triede; žalobkyni boli ponúkané štátnozamestnanecké miesta v tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii v rámci služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Žalobkyňa všetky ponúkané miesta odmietla. Ak by žalobkyňa vyjadrila súhlas s ponúknutým miestom, boli pripravené na podpis dodatok k služobnej zmluve - trvalé preloženie a opis štátnozamestnaneckého miesta s účinnosťou od 01. decembra 2019. Po nesúhlase žalovanej a odmietnutí všetkých ponúknutých miest žalovaný zaslal žiadosť o prerokovanie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou na Slovenský odborový zväz verejnej správy a kultúry, ktorý ich žiadosť prerokoval 05. novembra 2019.

1.2.1. Z dôvodu, že žalobkyňa bola zamestnankyňou so zdravotným postihnutím podľa § 9 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z. z.“) bol o súhlas s výpoveďou žiadaný Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava, ktorý rozhodnutím udelil predchádzajúci súhlas k rozviazaniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou podľa § 71 ods. 1 písm. b) zákona č. 55/2017 Z. z.; v dôsledku podaného odvolania rozhodovalo Ústredie práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, ktoré rozhodnutím z 13. mája 2020 súhlas k výpovedi potvrdilo. Po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti žalobkyne jej boli opätovne ponúkané voľné štátnozamestnanecké miesta, ktorými

služobný úrad v tom čase disponoval. Žalobkyňa žiadne z ponúkaných voľných štátnozamestnaneckých miest neprijala, nedohodla sa so služobným úradom inak. Preto jej bola daná výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu uvedeného v § 75 ods. 1 písm. b) zákona č. 55/2017 Z. z. v dôsledku zrušenia štátnozamestnaneckého miesta v dôsledku organizačnej zmeny.

1.2.2. K argumentácii žalobkyne žalovaný uzavrel, že tvrdenia o tom, že jej miesto nebolo zrušené, nie sú opodstatnené; v novej organizačnej štruktúre neexistuje miesto vo funkcii hlavný referent oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam katastrálneho odboru Okresného úradu Snina MV SR, na ktorom bola žalobkyňa zaradená do 30. novembra 2019. Ak žalobkyňa tvrdila, že pri osobnom pohovore chýbal opis štátnozamestnaneckého miesta a nemohla sa s ním oboznámiť, žalovaný zdôraznil, že počas pohovoru o žiadne písomnosti žalobkyňa záujem nemala a nemala tak teda záujem ani o opis štátnozamestnaneckého miesta. V prípade, ak by si uchádzač niektoré štátnozamestnanecké miesto vybral, mal možnosť na základe jeho žiadosti nahliadnuť do opisu štátnozamestnaneckého miesta. Inak je opis štátnozamestnaneckého miesta až súčasťou návrhu dohody vyhotovenej služobným úradom, respektíve súčasťou dodatku k služobnej zmluve. Žalovaný svoju argumentáciu uzavrel tým, že jeho postup bol plne v súlade so zákonom; žaloba sa zakladá len na subjektívnych pocitoch žalobkyne. Nie je tak možné prijať záver o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

1.3. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 24 písm. b), § 27 ods. 2, § 29, § 53 ods. 1, § 71 ods. 1 písm. b), § 73 ods. 1, ods. 2, § 75 ods. 1 písm. b) zákona č. 55/2017 Z. z.. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňi bolo dňa 25. októbra 2019 písomne ponúknuté štátnozamestnanecké miesto vo funkcii radca v platovej triede 3 na katastrálnom odbore Okresného úradu Snina, bez uvedenia toho, či ide o miesto na oddelení technickom, dokumentácie a poskytovaní informácií alebo miesto na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam. Nebol jej predložený opis činností tohto nového štátnozamestnaneckého miesta; žalobkyňa o predloženie opisu činností ponúknutého miesta písomne ani ústne nepožiadala. Reagujúc na argumentáciu žalobkyne, vychádzajúc z ustanovení zákona č. 55/2017 Z. z., najmä jeho ustanovenia § 24 a z dôvodovej správy k citovanému zákonu. Okresný súd ustálil, že v zmysle § 24 písm. b) zákona č. 55/2017 Z. z. organizačnou zmenou je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta a vytvorenie nového štátnozamestnaneckého miesta s inou najnáročnejšou činnosťou, bližšie neurčenou najnáročnejšou činnosťou, ďalšou činnosťou alebo bližšie neurčenou ďalšou činnosťou. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že vykonanou organizačnou zmenou boli zrušené všetky štátnozamestnanecké miesta na katastrálnom odbore. V dôsledku organizačného opatrenia číslo 16 sa dňom 01. decembra 2019 vykonali zmeny v tabuľkách zloženia a počtov na okresných úradoch na zabezpečenie optimalizácie miest za účelom zjednotenia funkcií na jednotlivých odboroch na všetkých okresných úradoch. Organizačná zmena sa vykonala včas, aby štátnemu zamestnancovi prípadne neuplynula výpovedná doba po účinnosti organizačnej zmeny a mohla sa so zamestnancami aj prejednať. Boli vytvorené nové štátnozamestnanecké miesta. Týmto postupom nedošlo k tomu, že miesto S. ID B. vo funkcii hlavný referent druhej platovej triede sa na technickom oddelení najskôr bez náhrady zrušilo a vytvorilo na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam znovu ako miesto hlavný referent druhej platovej triede a až následne sa presystematizovalo na miesto samostatný radca štvrtej platovej triedy. Okresný súd zdôraznil, že ku dňu 30. novembra 2019 sa zrušili všetky miesta na katastrálnom odbore a k 01. decembru 2019 sa vytvorili nové miesta s inou najnáročnejšou činnosťou alebo s ďalšou činnosťou. Takýto postup považoval okresný súd za súladný so zákonom; išlo o organizačnú zmenu, v dôsledku ktorej zaniklo aj štátnozamestnanecké miesto, na ktorom pracovala žalobkyňa. Okresný súd uzavrel, že pokiaľ žalobkyňa na základe vykonanej organizačnej zmeny nesúhlasila s trvalým preradením na iné vhodné miesto, bolo jej možné dať výpoveď v zmysle § 75 ods. 1 písm. b) zákona č. 55/2017 Z. z..

1.4. K žalobnej argumentácii súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa po organizačnej zmene nemala nárok na rovnaké pracovné štátnozamestnanecké miesto s rovnakou pracovnou činnosťou a zároveň vo vyššej tretej platovej triede. Žalovaný jej musel ponúknuť vhodné štátnozamestnanecké miesto, ktoré mal neobsadené. K uvedenému okresný súd ďalej konštatoval, že žalobkyňi bolo ponúknuté pracovné miesto na pohovore dňa 25. októbra 2019; išlo o pracovné miesto vo funkcii radca v platovej triede 3 na katastrálnom odbore. Uvedené vyplýva z vykonaného dokazovania, ako aj z písomného nesúhlasu žalobkyne s trvalým preložením na toto miesto. Ponúkané miesto bolo na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam. Nebolo možné konštatovať, že odborné činnosti vykonávané do 30. novembra 2019 na oddelení technickom, dokumentácie a poskytovaní informácií boli úplne iné ako

činnosti na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam, a že by absolútne spolu nesúviseli. Išlo o miesta na tom istom odbore štátnej služby, na ktorom sa zamestnanci štátnej služby zastupovali.

1.5. Podľa názoru okresného súdu žalobkyňa neuviedla žiadny vecný relevantný dôvod, prečo ponúknuté miesto radcu v platovej triede 3 na katastrálnom odbore na podateľni pre ňu nebolo vhodné, uviedla iba, že nevidí dôvod, prečo by práve ona mala ísť robiť niečo iné a nemohla ostať robiť zapisovateľku ako jej dve kolegyne. Žalobkyňa sa porovnávala len s S. ktorá však mala vyššie vzdelanie a na jej miesto nespĺňala žalobkyňa požadované vysokoškolské vzdelanie.

1.6. Nebolo možné žalobkyni prisvedčiť, že cieľom a účelom organizačnej zmeny bolo poškodiť ju a nebol ňou sledovaný objektívny cieľ. Prednosta Okresného úradu má rozhodujúce riadiace kompetencie vo vzťahu k štátnym zamestnancom a tiež vo vzťahu k jemu podriadeným vedúcim štátnym zamestnancom. Z uvedeného dôvodu prednosta nemusel rešpektovať všetky návrhy vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam na obsadenie jednotlivých miest. Či sa s ostatnými zapisovateľkami vykonal pohovor alebo nie pri ich zaradení na nové miesta nebolo z dôkazov zrejmé, ale v tomto nemohla diskriminácia žalobkyne spočívať. Okresný súd uviedol, že bolo možné domnievať sa, že všetky ostatné pracovníčky súhlasili s trvalým preložením na nové miesta. K argumentácii žalobkyne, že sa neuskutočnila žiadna oficiálna porada súd prvej inštancie konštatoval, že zákon č. 55/2017 Z. z. neupravuje postup, ako sa majú štátni zamestnanci informovať o pripravovaných a uskutočňovaných organizačných zmenách. Iba skutočnosť, že pohovor so žalobkyňou bol zo strany prednostu formálny a povrchný, neznamená neplatnosť výpovede; z pohovoru nevyplynulo, že by bol úmyselne vedený tak, aby sa získal od žalobkyne nesúhlas s preložením a dosiahol sa tak jej prepustenie. Zo záznamu z pohovoru vyplynulo prekvapenie prednostu, že žalobkyňa nesúhlasí s preložením na miesto, kde bude mať vyšší plat. Napokon zo záznamu z pohovoru bolo zistené, že žalobkyňa nepožiadala prednostu o žiadne informácie alebo vysvetlenie k organizačnej zmene, k svojmu miestu a ani od neho nežiadala bližší opis činností, ktoré by mala vykonávať.

1.7. Okresný súd tak uzavrel, že pri organizačnej zmene a pri ponukovej povinnosti postupoval žalovaný voči žalobkyni v súlade s platnými právnymi predpismi a vnútornými predpismi ministerstva. Žalobkyňa svoje práva na ochranu štátneho zamestnanca využila, prešetrovacia komisia dospela k záveru, že nedošlo k pochybeniu zo strany služobného úradu, ktorý sa zákonným spôsobom vysporiadal s ponukovou povinnosťou. S uvedeným záverom sa okresný súd stotožnil a mal za to, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom a bol zachovaný aj princíp zákonnosti uvedený v článku 2 zákona č. 55/2011 Z. z.. Okresný súd tak žalobu zamietol, mal za to, že boli splnené všetky náležitosti vyžadované pre platnosť výpovede a nedospel k záveru, že by organizačná zmena a zaradenie S. bolo uskutočnené s cieľom poškodiť žalobkyňu, a teda, že by išlo o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi.

1.8. Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd aplikoval ustanovenie § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 zákona číslo 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V konaní plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 25. októbra 2023 sp. zn. 6CoPr/7/2022-181 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP; so správnymi skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie a odôvodním rozsudku sa stotožnil a na závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal.

2.1. Odvolací súd reagujúc na odvolacie námietky a zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu uviedol, že za správny považoval názor okresného súdu o tom, že v danej veci boli splnené všetky náležitosti vyžadované pre platnosť výpovede danej žalobkyni, ktorá svojím obsahom ani účelom neodporuje zákonu, neobchádza ho a nie je v rozpore s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. V tomto smere poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2009 sp. zn. 6Sžo/46/2009, podľa ktorého v zmysle ustálenej súdnej praxe nielen v pracovnoprávných vzťahoch, ale rovnako aj pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru sa rešpektuje autonómia zamestnávateľa v rozhodovaní o organizačných zmenách, ako aj pri výbere zamestnanca, s ktorým mieni skončiť pracovný pomer, respektíve štátnozamestnanecký pomer, ak sa jeho funkcia stane nadbytočná. Rozhodnutie o organizačnej zmene, ani jej účelnosť súd nepreskúmava.

2.2. K námietke žalobkyne ohľadom pohovoru týkajúceho sa ponuky nového pracovného miesta odvolací súd uviedol, že táto námietka je bez právneho významu. Bolo totiž nesporné, že žalobkyňa vyjadrila svoj nesúhlas s trvalým preložením na novovytvorené štátnozamestnanecké miesto vo funkcii radca v organizačnom útvere oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam katastrálneho odboru Okresného úradu Snina s účinnosťou od 01. decembra 2009. Zo záznamu z pohovoru uskutočneného dňa 25. októbra 2019 vyplýva, že žalobkyňa bola riadne informovaná o organizačnej zmene, ktorá vznikla v súvislosti s písomným rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky formou organizačného opatrenia. Žalobkyňa nesúhlasila s trvalým preložením na novovytvorené voľné štátnozamestnanecké miesto, odmietla podpísať záznam z pohovoru, voľné miesto neprijala a odmietla sa vyjadriť. Opätovne jej však boli ponúknuté ďalšie vhodné štátnozamestnanecké miesta v rámci služobného úradu; s uvedeným žalobkyňa nesúhlasila a žiadne z ponúknutých voľných štátnozamestnaneckých miest neprijala, nesúhlasila s trvalým preložením na vhodné štátnozamestnanecké miesto a so služobným úradom sa nedohodla inak. Nebolo preukázané, že by zo strany žalovaného ako zamestnávateľa došlo k psychickému nátlaku pri skončení pracovného pomeru smerom žalobkyni. Odvolací súd tak vychádzal z toho, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou danou žalobkyni obsahovalo všetky zákonné náležitosti a nebolo preukázané, že by svojím obsahom alebo účelom odporovala zákonu, alebo zákon obchádzala. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie za správne a správnosť argumentov súdu prvej inštancie neboli spôsobilé spochybniť ani ďalšie žalobkyňou uvádzané argumenty v podanom odvolaní. Ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na základe ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne a právne správny potvrdil.

2.3. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ustanovenie § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP; plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a navrhla, aby dovolací súd postupom podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Pokiaľ dovolateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP tvrdila, že odvolací súd jej procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd rozhodnutie náležite nezodôvodnil ak sa nezaoberal všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatneného návrhu žalobkyne o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou a jej špecifickými námietkami vo vzťahu k diskriminácii a nerovnakému zaobchádzaniu v procese skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru ako o podstatnej otázke, od ktorej záviselo správne rozhodnutie veci.

3.2. Dovolateľka v dovolaní zopakovala svoju argumentáciu zo žaloby pokiaľ ide o skutkový stav a právnu argumentáciu. Poukázala tiež na obsah rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolacie dôvody a závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

3.3. K tvrdenému porušeniu práva na spravodlivý proces poukázala na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/102/2017, podľa ktorých porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť.

3.4. Mala za to, že bez právneho významu nie sú okolnosti, ktoré predchádzajú doručeniu výpovede zamestnancovi; realizácia možnosti zamestnávateľa (regulovať počet a kvalifikačné zloženie zamestnancov tak, aby to zodpovedalo potrebám zamestnávateľa) nesmie mať znaky diskriminácie. Zamestnávateľ v čase pred výberom konkrétneho nadbytočného zamestnanca musí konať v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania a žiadneho zamestnanca nesmie v porovnaní s inými zamestnancami diskriminovať. Za sporné považovala dovolateľka, či skončenie štátnozamestnaneckého pomeru je výsledkom svojvoľného a účelového konania žalovaného, ktorým došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania v štátnozamestnaneckých vzťahoch, a či konanie žalovaného možno považovať za

zneužitie práva, a teda za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

3.5. Dovolateľka zdôraznila, že už v žalobe uviedla motív nerovnakého zaobchádzania v postupe žalovaného pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru v porovnaní s S.. Uviedla, že táto zamestnankyňa bola členkou tej istej politickej strany ako bývalý prednosta okresného úradu, čo malo byť dôvodom toho, že sa zamestnávateľ správal k žalobkyni inak. Popísala skutkové okolnosti, podľa ktorých sa v rámci organizačnej zmeny zrušené štátnozamestnanecké miesto žalobkyne vo funkcii hlavného referenta na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam malo zmeniť na funkciu radca so zaradením do tretej platovej triedy tak, ako v prípade ďalších dvoch štátnozamestnaneckých miest, ktoré boli obsadené pani A. a pani H.. K zmene rozhodnutia prednostu Okresného úradu Snina preobsadením novovzniknutého štátnozamestnaneckého miesta došlo až po intervencii S.. H., ktorej štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené bez náhrady a podľa pôvodného zámeru mala byť trvalo preradená na podateľňu na oddelení, na ktorom doposiaľ pracovala. Preto na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam bolo účelovo vytvorené nové štátnozamestnanecké miesto vo funkcii samostatný radca v platovej triede 4, ktoré prednosta Okresného úradu Snina obsadil S.. H., ktorá spĺňala kvalifikačnú požiadavku vysokoškolského vzdelania, ale so zápisom práv mala len minimálne skúsenosti a na novovytvorené štátnozamestnanecké miesto vo funkcii radca na novovytvorenú podateľňu presunul žalobkyňu. Po vykonaní organizačnej zmeny však S.. H. reálne vykonáva len tie pracovné činnosti ako ostatné 2 zapisovateľky, ktorým boli udelené výnimky z vysokoškolského vzdelania, a ktoré vykonávajú len prípravu rozhodnutí.

3.6. Dovolateľka zotrvala na názore, že pri organizačnej zmene vo svojej podstate išlo o preferovanie podmienok stranickej kolegyne prednostu Okresného úradu Snina pracovať na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam aj keď v systematizácii štátnozamestnaneckých miest boli iné voľné miesta, na obsadenie ktorých spĺňala kvalifikačné predpoklady. Žalobkyňa nemala rovnaké podmienky ako S.. H., aby aj ona mala možnosť slobodne vybrať si také novovytvorené štátnozamestnanecké miesto, na ktorom chce pracovať a efektívne využiť svoju dlhoročnú prax. Z uvedeného vyvodila, že konanie žalovaného nesie znaky nedovoleného konania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a ide na úkor práv žalobkyne. Uvedené odvolací súd náležite neposudzoval, stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že prednosta okresného úradu má rozhodujúcu riadiacu kompetenciu vo vzťahu k štátnym zamestnancom a tiež vo vzťahu k jemu podriadeným vedúcim štátnym zamestnancom a nemusel z toho dôvodu rešpektovať všetky návrhy vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam. Dovolateľka tak mala za to, že odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných podmienok pre určenie neplatnosti štátnozamestnaneckého pomeru nezhodnotil aj vyššie uvádzané námietky žalobkyne a dostatočným spôsobom ani neodôvodnil ich bezvýznamnosť alebo irelevantnosť. Z uvedeného dôvodu je potrebné považovať jeho rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené porušujúce právo žalobkyne na spravodlivý proces.

3.7. Nad rámec uvedenej argumentácie dovolateľka poukázala na ďalšie skutočnosti, ktoré podľa jej názoru preukazujú nerovnaké zaobchádzanie so žalobkyňou v porovnaní s ostatnými zamestnancami na rovnakej úrovni v rovnakom odbore štátnej služby; uvedené má vyplývať, že s ďalšími zamestnankyňami žalovaného nebol uskutočnený žiaden pohovor; ich prechod na novú funkciu bol plynulý so zachovaním takmer celého rozsahu opisu činnosti; u iných zamestnankýň bolo v plnom rozsahu rešpektované právo na novovytvorené štátnozamestnanecké miesto s rovnakým opisom činnosti vo vyššej platovej triede 3. Ak žalovaný konal voči žalobkyni v tom istom čase a mieste odlišne ako voči S.. H. a ostatným zamestnancom v rovnakej pozícii, nevytvoril tým žalobkyni rovnakú možnosť prijať osobné rozhodnutie v situácii, ktorá nastala po rozhodnutí o organizačnej zmene; konanie žalovaného tak bolo v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania podľa § 4 zákona č. 55/2017 Z. z..

3.8. Samotné pohovory uskutočnené so žalobkyňou považovala iba za formálne s cieľom získať nesúhlas žalobkyne predložením zjavne nevhodných pracovných ponúk. Pohovor bol vedený formálne, zmätočne a nezrozumiteľne; prednosta zjavne nemal ani vedomosť, kde žalobkyňa pracuje, a teda či ponúkané pracovné miesto na podateľni zohľadňuje jej dlhoročnú odbornú prax. Záznam z pohovoru bol napísaný vopred, pred uskutočnením pohovoru a po skončení pohovoru mal už byť len podpísaný žalobkyňou. Písomný záznam z pohovoru s prednostom okresného úradu z 25. októbra 2019 nezodpovedá skutočnému priebehu tohto pohovoru, čo vyplýva z prepisu zvukového záznamu. Na uvedené súdy oboch inštancií neprihliadali, keď konštatovali, že žalobkyňa o organizačnej zmene bola riadne informovaná práve s poukazom na písomný záznam pohovoru. Tento dôkaz považovala

žalobkyňa za opomenutý, v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi má podstatný vplyv na posúdenie splnenia podmienok neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie ako nedôvodné zamietol.

4.1. K organizačnej zmene uviedol, že vykonanie organizačnej zmeny je výlučne vecou zamestnávateľa a súd nemá právomoc toto posudzovať, čo správne konštatovali súdy nižších inšancií. Súd taktiež neposudzuje výber zamestnanca, s ktorým zamestnávateľ v prípade organizačnej zmeny ukončuje pracovný pomer alebo rozhodnutie, ktorému zamestnancovi bude ponúknuté iné pracovné miesto, a ktorý bude po organizačnej zmene zaradený na novovzniknuté miesta. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že tieto skutočnosti súd neposudzuje, nemá na to právomoc a spadajú do výlučnej kompetencie zamestnávateľa. Bolo pritom jednoznačne preukázané, že žalobkyňa iné ponúknuté miesto neprijala; žalovaný tak postupoval správne a súladne so zákonom, keď jej pracovný pomer ukončil výpoveďou.

4.2. Tvrdenia žalovanej o diskriminácii jej osoby z dôvodu príslušnosti inej zamestnankyne k politickej strane považoval žalovaný za neurčité, nepreukázané a nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní a skutkovom stave.

4.3. Žalovaný mal napokon za to, že žalobkyňou tvrdené nedostatočne a nesprávne odôvodnenie súdu vo vzťahu k jej tvrdeniam je len jej subjektívnym názorom, ktorý nezakladá porušenie pravidiel súdneho konania, ktoré by odôvodňovalo dovolanie. V tomto smere poukázal na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09. apríla 2015 sp. zn. 3Cdo/525/2014, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) O.s.p..

4.4. Žalovaný žiadal, aby dovolací súd pred vecným posúdením podaného dovolania preskúmal, či bola splnená lehota na podanie dovolania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V danom prípade žalobkyňa vyvodila prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za

prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

7.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolateľka v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil (a tým považovala napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné) ak sa nezaoberal všetkými právne relevantnými dôvodmi žaloby a jej špecifickými námietkami vo vzťahu k diskriminácii a nerovnakého zaobchádzania v procese skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru a ani dostatočným spôsobom neodôvodnil ich bezvýznamnosť alebo irelevantnosť. V dovolaní zdôraznila, že zo strany žalovaného pri skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru došlo k porušeniu princípu zákazu nerovnakého zaobchádzania; motív nerovnakého zaobchádzania videla vo vzťahu k inej osobe, u žalovaného rovnako v štátnozamestnaneckom pomere, s prihliadnutím na jej členstvo v politickej strane. Z uvedeného dôvodu podľa dovolateľky došlo k zvýhodneniu inej zamestnankyne a žalobkyňa nemala rovnaké podmienky ako táto iná zamestnankyňa v tom, že by si mohla slobodne vybrať také novovytvorené štátnozamestnanecké miesto, na ktorom by mohla efektívne využiť svoju dlhoročnú prax. Tieto námietky odvolací súd nevyhodnotil a ani neodôvodnil ich prípadnú irelevantnosť. Napokon poukázala na vady v procese dokazovania vo vzťahu k dôkazu - písomnému záznamu z pohovoru uskutočnenom so zamestnávateľom a jeho rozporu s prepisom zvukového záznamu.

10. Z obsahového hľadiska (§ 124 ods. 1 CSP) bolo jadrom dovolacej argumentácie žalobkyne podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k nedostatkom v procese dokazovania tvrdenie o opomenutom dôkaze (tvrdenie, že súdy oboch inštancií neprihliadli na rozpor písomného záznamu pohovoru s jeho skutočným priebehom, čo má vyplývať z prepisu zvukového záznamu).

10.1. Z rozsudku súdu prvej inštancie, jeho bodu 32. vyplýva, že okresný súd vykonal dôkaz oboznámením sa s prepisom nahrávky z osobného pohovoru z 25. októbra 2019. Okresný súd konštatoval trvanie osobného pohovoru (5 minút a 40 sekúnd); vyplynulo z neho, že ide o personálny pohovor ohľadom preradenia do tretej triedy. V rámci pohovoru bolo žalobkyňi oznámené, že by ostala na rovnakom, tom istom oddelení, na technickom, len by išla do tretej triedy kvázi na podateľňu. Po nesúhlase žalobkyne (nevidím dôvod, aby som bola preradená na iné pracovné miesto) jej bolo oznámené, že nie je preradená na iné pracovné miesto, ale dostala ponuku do vyššej platovej triedy na tom istom oddelení. Na uvedené žalobkyňa reagovala tvrdením, že bola prijatá na miesto zapisovateľky a túto prácu bude robiť aj naďalej; zaujímala sa, prečo práve ona je vhodná kandidátka, keď jej pracovné miesto zrušené nebolo; pracovné miesto sa rušilo na technickom oddelení a nie na právnom. Reakciou nadriadeného bolo, že to je z dôvodu organizačných zmien, že dostala ponuku a jeho rozhodnutie je nemenné a nechápe jej správanie, keď ide do vyššej platovej triedy ako bola, s vyšším platovým ohodnotením.

10.2. Zo Záznamu č. U. z 25. októbra 2019 vyplýva, že pohovor bol uskutočnený so štátnym zamestnancom (žalobkyňou), za účasti prednostu Okresného úradu Snina Ministerstva vnútra SR a personalistu. Z tohto záznamu vyplýva, že zamestnankyni mala byť oznámená organizačná zmena, v rámci ktorej došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta hlavný referent, platová trieda 2, na ktorom zamestnankyňa vykonáva štátnu službu; k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta a vytvoreniu nového štátnozamestnaneckého miesta došlo v zmysle § 24 ods. 1 písm. b) zákona č. 55/2017 Z. z.; ponúkané miesta štátny zamestnanec (žalobkyňa) odmietol prijať a nesúhlasí s trvalým preložením na vhodné

štátnozamestnanecké miesto a so služobným úradom sa nedohodol inak. Obsahom záznamu je konštatovanie o tom, že služobný úrad nemá v čase dania výpovede žiadne ďalšie vhodné voľné štátnozamestnanecké miesto; konštatovanie o nároku na odstupné a odchodné.

10.3. Nevykonanie dôkazu možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konania, ak z vykonaných dôkazov nemožno spoľahlivo zistiť skutkový stav veci; ide o prípady, keď súdy nevykonávajú dôkazy, ktorými sa majú vyjasniť sporné skutočnosti alebo vykonávajú len dôkazy navrhované jednou stranou. K nevykonaniu navrhovaného dôkazu nižšími súdmi sa Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane vyjadroval (pozri rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018 a 5Cdo/202/2018); ustálil, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch rozhodnúť), ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil.

10.4. V zmysle vyššie uvedeného a zo zápisnice z pojednávania je zrejmé, že listinné dôkazy predložené účastníkmi konania boli vykonané na pojednávaní dňa 29. apríla 2022; zo strany žalobkyne žiadne ďalšie dôkazy navrhované neboli. Tvrdenie o tom, že išlo o opomenutý dôkaz, je v rozpore s obsahom spisu.

11. Dovolateľka vo vzťahu k Záznamu z pohovoru z 25. októbra 2019 a písomného prepisu jeho zvukovej nahrávky namietala ich rozpor a skutočnosť, že na to súdy nižších inštancií neprihliadli. Namietala tak hodnotenie dôkazov zo strany prvoinštančného a odvolacieho súdu.

11.1. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

11.2. Ani nesprávne alebo neúplné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie, pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

11.3. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi

prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

11.4. Dovolací súd vo vzťahu k namietaného hodnoteniu dôkazu iba dodáva, že k tomuto sa vyjadril súd prvej inštancie konštatovaním o tom, že na namietanom pohovore (25. októbra 2019) bolo žalobkyni ponúknuté miesto vo funkcii radcu v platovej triede 3 na katastrálnom odbore, toto ponúkané miesto bolo na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam; hodnotil aj spôsob vedenia pohovoru, ktorý považoval za formálny a povrchný, nezistil však, že by bol pohovor vedený tak, aby sa od žalobkyne získal nesúhlas s preložením za účelom dosiahnutia jej prepustenia. Uvedeným sa zaoberal reagujúc na odvoláciu námietku aj odvolací súd a konštatoval, že žalobkyňa bola riadne informovaná o organizačnej zmene; žalobkyňa s trvalým preložením na novovytvorené štátnozamestnanecké miesto nesúhlasila; odmietla podpísať záznam z pohovoru, voľné miesta neprijala a odmietla sa vyjadriť; so služobným úradom sa inak nedohodla.

11.5. Dovolací súd sa s hodnotením dôkazov vykonaných súdmi nižších inštancií stotožňuje nezistiac existenciu závažných deficitov v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.); skutkové závery prijaté konajúcimi súdmi nie sú svojvoľné, neudržateľné a ani prijaté v zrejmom omyle. Dovolacia námietka spočívajúca v tvrdení zmätočnosti na opomenutom dôkaze (či už z dôvodu jeho nevykonania alebo nesprávneho hodnotenia) nie je dôvodná.

12. V súvislosti so závermi nižších súdov dovolateľka v dovolaní namietala vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP tvrdením o nedostatočnom odôvodnení (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu. K uvedenému dovolací súd uvádza, že aj keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej spore o taký prípad nešlo.

13. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

14. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom

práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval, a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

17. K dovolacej námietke týkajúcej sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že v posudzovanom spore obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predovšetkým súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní a vysvetlil, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdil, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

17.1. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil v porovnaní so súdom prvej inštancie na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch. V dôvodoch rozsudku sa vyjadril k nosnej argumentácii odvolateľky (žalobkyne) uplatnenej v odvolaní týkajúcej sa tvrdeného neštandardného postupu štatutárneho zástupcu žalovaného pri vytvorení nového štátnozamestnaneckého miesta, ktoré bolo podľa argumentácie nesprávne „obsadené“ S.; zdôraznil ustálenú súdnu prax, podľa ktorej sa aj pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru rešpektuje autonómia zamestnávateľa pri rozhodovaní o organizačných zmenách ako aj pri výbere zamestnanca, s ktorým mieni skončiť štátnozamestnanecký pomer vtedy, ak sa jeho funkcia (druh práce) stane nadbytočnou, a podľa ktorej rozhodnutie o organizačnej zmene ani jej účelnosť súd nepreskúma. Odvolací súd sa rovnako vyjadril k námietke uskutočnenia pracovného pohovoru so žalobkyňou ohľadom ponuky nového pracovného miesta, ustálil, že nebolo zistené, že by zo strany zamestnávateľa došlo k psychickému nátlaku na žalobkyňu pri skončení pracovného pomeru. Odvolací súd uzavrel, že skončenie pracovného pomeru žalobkyne výpoveďou obsahovali všetky zákonné náležitosti a nebolo preukázané, že by svojím obsahom alebo účelom odporovalo zákonom prípadne ho obchádzalo. K uvedenému dovolací súd dodáva, že iba skutočnosť, že dovolateľka so závermi odvolacieho súdu spokojná nie je a ponúka svoje vlastné právne posúdenie, nemá za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

17.2. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, (ktorý v spätosti s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú, kompletizujúcu jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) sa vysporiadať so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Ak odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

17.3. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za nedostatočne odôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj ich všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu v spojení so súdom prvej inštancie je koherentná a ich rozhodnutia sú konzistentné, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

17.4. Dovolateľka namietala, že súdy nižších inštancií sa dostatočne nevenovali okolnostiam, ktoré predchádzali skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne; podstatný rozsah dovolacej argumentácie venovala porovnávaní svojho postavenia (resp. svojej možnosti slobodnej voľby „nového“ štátnozamestnaneckého miesta) a postavenia inej zamestnankyne (S.). S uvedenou argumentáciou sa už vysporiadal súd prvej inštancie, (ktorého skutkové zistenia a právne závery si odvolací súd osvojil), keď konštatoval, že organizačnou zmenou došlo k zrušeniu všetkých dovtedajších štátnozamestnaneckých miest a následne vytvoreniu nových štátnozamestnaneckých miest. Ak existoval návrh vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam na obsadenie jednotlivých miest, tento prednosta ako štatutárny orgán rešpektovať nemusel. Vplyv členstva inej zamestnankyne na obsadenie nového štátnozamestnaneckého miesta, (ktoré podľa žalobkyne malo patriť jej) nebol preukázaný; táto zamestnankyňa mala vyššie vzdelanie a žalobkyňa túto požiadavku vysokoškolského vzdelania nespĺňala. Zo záverov súdov nižšej inštancie možno vyvodiť taký výklad zákona č. 55/2017 Z. z., že pri organizačnej zmene nie je rozhodujúca slobodná voľba štátneho zamestnanca, ktoré z novovytvorených miest chce obsadiť, ale rozhodnutie zamestnávateľa, ako a kým novovytvorené štátnozamestnanecké miesta obsadí. Ak pri obsadení novovytvoreného štátnozamestnaneckého miesta vychádzal z požiadaviek na toto štátnozamestnanecké miesto (vysokoškolské vzdelanie), nemožno dôvodne tvrdiť, že postupoval v rozpore so Zákom o štátnej službe, ak sa v konečnom rozhodnutí neriadil návrhmi vedúcich jednotlivých oddelení, ktoré vykonaniu organizačnej zmeny predchádzali.

18. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolacom konaní namietala, že postupom žalovaného pri realizácii organizačnej zmeny bola znevýhodnená a odvolaciemu súdu vytýkala, že sa otázkou jej diskriminácie vo vzťahu k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru nezaoberala.

18.1. Porušenie zákazu diskriminácie je konaním v rozpore so zákonom (o štátnej službe) a jeho následkom by bol nevyhnutne záver o neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru.

18.2. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uzavrel, že výpoveď daná žalobkyňou obsahovala všetky náležitosti a že by svojím obsahom alebo účelom odporovala zákonu prípadne ho obchádzala; už súd prvej inštancie sa vysporiadal s argumentáciou žalobkyne, ktorá nerovnaké zaobchádzanie videla najmä v tom, že iná zamestnankyňa (S.) mala byť na jej úkor zvýhodnená.

18.3. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 55/2017 Z. z. v štátnozamestnaneckých vzťahoch sa zakazuje diskriminácia štátneho zamestnanca a občana z dôvodu pohlavia, sexuálnej orientácie, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo k etnickej skupine, farby pleti, jazyka, sociálneho pôvodu, majetku, rodu, nepriaznivého zdravotného stavu alebo zdravotného postihnutia, veku, manželského stavu, rodinného stavu, politického zmýšľania, členstva v odborovej organizácii alebo činnosti v odborovej organizácii, v inom združení, z dôvodu iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

18.4. Dovolateľka tvrdenú diskrimináciu neoprela o žiaden z dôvodov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 55/2017 Z. z., iba tvrdila, že na jej úkor bola zvýhodnená iná zamestnankyňa (S.). Ako z vyššie uvedeného vyplýva, s touto argumentáciou sa súdy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí vysporiadali; vadou nepreskúmateľnosti napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu netrpí.

19. V reakcii na dovolacie argumenty žalobkyne dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Žalobkyňa preto neopodstatnene namietala, že odvolací súd jej nedostatočným odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

19.1. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

20. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým oba sudy nižšej inštancie dospeli, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017), tento právny záver považuje i ústavný súd za akceptovateľný (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

21. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobkyne namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

22. Dovolací súd žalovanému ako úspešnému v dovolacom konaní priznal podľa § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.